

'Ik ben een goede vriend in dit leven'

Zanger Willem 'Waylon' Bijkerk

'Ik zeg wat ik denk en doe wat ik zeg.' Beroemde woorden van Pim Fortuyn, maar ze hadden net zo goed bij Waylon vandaan kunnen komen. De zanger staat te boek als een man met 't hart op de tong en juist dat toont hij tijdens zijn theatervoorstelling *Gewoon Willem*. Verhalen over zijn liefde, haat en vervolgens weer liefde voor evergreens van eigen bodem, die in een nieuw jasje gestoken worden. "Ik zing over *Allemaal Beestjes*, die ik zelf ook zag. Ik heb in het Apeldoornse bos gestaan en was er van overtuigd dat ik de zee zag."

TEKST FRANK WAALS FOTO'S CLEMENS RIKKEN

Ter voorbereiding op dit interview bezochten we je theatershow, met daarin je dochter Teddy van vier.

“Dat was laatst, in de Haagse Koninklijke Schouwburg. Kwam zij om de haverklap tijdens de voorstelling het toneel opgelopen. Als je ziet hoe hard die monitoren om mij heen staan te loeien, dan was dat bijna niet verantwoord. Maar ach, voor een keertje moet kunnen. Kinderen op het toneel halen is ook aandoenlijk, natuurlijk. Nu had ik ineens de kans om een nummer met haar te spelen en spontaan een paar vragen te stellen.”

Ach, daar is ze alweer.

Tegen Teddy: “Hé, schat. Wat zeg je? Heb je paarse viooltjes geplukt? Mooi, zeg. Heel je handen zitten ook alweer onder, zie ik. Ja, en je hebt korte mouwen vandaag. Maar wij zijn even in gesprek, is dat oké? Ga maar even daar zitten.”

Een dochter van haar vader?

“De appel valt inderdaad niet heel ver van de boom. Ik heb het idee dat ze daar, naast mij op dat podium, een plekje heeft gevonden waar ze zich ook wel thuis voelt. Als kind deed ik niet anders. Als wij met mijn ouders naar optredens van bands gingen, dan klom ik er altijd tussen. Dan stond ik bij de drummer, toetsenist of geluidsman. Rete-interessant! Om ver-

‘Als wij met mijn ouders naar optredens van bands gingen, dan klom ik er altijd tussen. Dan stond ik bij de drummer, toetsenist of geluidsman. Rete-interessant!’

volgens weer te worden weggestuurd en die mensen stom te vinden. De keren dat ze het wel toelieten vergeet ik nooit meer. Dat je daar mag zijn, mag komen en gezien mag worden. Dat gun ik die kleine ook. Wat ze ermee doet moet ze zelf weten, maar ze is net zo'n groot onderdeel van mij als ikzelf.”

Hoe ver gaat jouw diepste herinnering wat betreft muziek?

“Dat is Danny de Munk. Ik deed altijd als Ciske de Rat mee aan van die mini-playbackshows. Daar was ik als jochie van vier helemaal fan van. Mijn oma woonde naast ons, zij was heel vrij en van haar mocht alles. Ik deed net als Ciske. Dus op klompen naar binnen lopen en op mijn plastic trekkertje overal rondscheuren. *Ik voel me zo verdornd alleen* was de eerste smartlap die ik meezong, terwijl ik later in mijn leven dat genre juist zo vervloekte. Het Nederlandse levenslied mikt altijd maar op de traan en daar kreeg ik op

een gegeven moment echt genoeg van. Wat een gezeik. Inmiddels heb ik die stroming weer helemaal omarmd, omdat die muziek altijd aan iets kleeft.”

Waarom zoal?

“Dat heeft waarschijnlijk met mijn ouders te maken die deze muziek draaiden. Het wordt steeds dierbaarder naarmate je ouder wordt. Je komt erachter dat je meer op je ouders gaat lijken dan je soms wil toegeven. Je beleeft zaken ineens heel anders en begrijpt het ook steeds meer. Door opnieuw open te staan voor de smartlap, ben ik erachter gekomen dat ik ontzettend op mijn ouders ben gaan lijken. Als je jong bent, dan wil je dat het liefst zo min mogelijk. Alle clichés zijn wat dat betreft waar. Op het moment dat je echter naar jezelf toe kan erkennen waar je vandaan komt, dan kun je een verandering aanbrengen. Het is interessant om te zien hoe die hele cyclus zich steeds weer herhaalt.”

Welke eigenschappen heb je van hen?

“Mijn opvoeding kwam grotendeels van mijn moeder, aangezien mijn vader - als internationaal vrachtwagenchauffeur - bijna altijd weg was. En als hij er wel was, dan zat hij vaak in de kroeg. Pas toen ik in mijn tienerjaren meer met muziek ging doen, zijn zij daar samen wat meer in meegegaan. Door deze start ben ik goed in huis, zoals koken, wassen, strijken en schoonmaken. Het nostalgische heb ik van mijn moeder, de drift, het ongeduld en de

kunst om overal rommel te maken van mijn vader. Als je vroeger bij ons in de schuur kwam, dan was het één grote toringzooi. Die kleine gewoonten heb ik overgenomen. Teddy spreekt mij er ook al op aan.”

Jullie klikken goed?

“Zeker. Gisteren kwam ik na de show in het hotel aan en als Bibi (zijn vriendin, *red.*) al ligt te slapen, dan zit zij nog klaarwakker over-eind. *Hoi papa, even knuffelen nog?* En dan doen we dat. Ze zit nu in een fase waarin ze heel erg aan mij hangt, maar er zijn ook periodes dat alleen mama of oma maar goed zijn. Nu is ze even heel erg op mij gericht en daar geniet ik van. Je kijkt in de spiegel en ziet dat dingen zich herhalen.”

De kinderen van Madonna dachten op jonge leeftijd dat elke moeder beroemd was. Zij wisten niet beter.

“Teddy heeft heus wel in de gaten dat er iets is, maar wat precies, dat is haar nog niet helemaal duidelijk. Wat betreft muziek staat haar brein nog helemaal open. Als ik met Tommy in *Sesamstraat* een liedje zing, dan is papa natuurlijk op dat moment haar superhero, maar verder staat ze helemaal buiten bestaande trends en maakt het haar geen reet uit of iets oud of nieuw is. Zet iets op van tachtig jaar geleden en de kans bestaat dat ze het leuk vindt.”

Net als jij vroeger?

“Die jongen van toen en de man van nu vallen samen. Ik heb, gek genoeg, altijd al gezien dat dit het zou worden voor mij. Dat is geen arrogantie of zelfverzekerdheid, maar ik kon me simpelweg niets anders voorstellen. In mijn hoofd bestond alleen dit doel van zingen, al moet je dat wel kunnen verantwoorden met enig talent. De vierjarige Willem kreeg aandacht, applaus, daar kun je het lang op volhouden. Mensen kunnen dat ijdelheid noemen, maar eenmaal thuis heb ik dan weer totaal geen behoefte aan die vorm van aan- ➔

Van Telekids tot Troubadour

Willem Bijkker alias Waylon dronk op 20 april 1980 zijn eerste fles melk leeg. Vijftien jaar later was hij voor het eerst op de landelijke televisie te horen in het refrein van Harry de Hengst, een spelonderdeel in Telekids. In 1997 tekende hij bij platenlabel EMI en mocht hij in Nashville een plaat opnemen, die er uiteindelijk niet kwam. Later loste dat gemis op, door een jaar kennis en kunde op te doen bij zijn idool Waylon Jennings in Amerika en in 2008 de finale van *Holland's Got Talent* te bereiken. Sindsdien bouwde de zanger aan zijn naam, die inmiddels een gevestigde is. Hij nam tweemaal deel aan het Songfestival en leverde reeds acht complete albums af. In zijn nieuwe theatershow zingt hij Nederlandse klassiekers, waaronder *De Troubadour* van Lenny Kuhr, een nummer dat vroeger bij hem thuis vaak door de gangen klonk. Waylon heeft een zoon en dochter met Bibi Breyman en nog een oudere zoon uit een eerdere relatie.

‘Wanneer ik bij de Albert Heijn sta af te rekenen en een meisje achter de balie vraagt of ik een leuke dag heb gehad, denk ik: waar bemoei jij je mee, wijf?’

dacht. Als de backstage-deur van het theater opengaat, laat me dan maar met rust. Ik heb het nooit heel fijn gevonden om te blijven hangen na optredens. Dat doet ook iets af aan de magie van het moment. Ik ga goed op kort van tevoren aanwezig zijn, een kleine voorbereiding doen, spelen en dan weer weg.”

In 2000 woonde en werkte je een jaar in Amerika met jouw held Waylon Jennings. Zou je daar nog steeds hebben gezeten als hij toen niet was overleden?

“Misschien was ik dan nu wel Amerikaan geweest die in een grote Greyhound-bus door alle staten toerde. Amerika beweegt heel anders dan ons landje. Als nuchtere, Hollandse boer is het dan wel eens lastig om daarin mee te gaan, al merk je dat je dat op onbewaakte momenten toch doet. Als ik hier bij de Albert Heijn sta af te rekenen en een meisje achter de balie overenthousiast vraagt of ik een leuke dag heb gehad, dan denk ik: waar bemoei jij je mee, wijf? Dat is gewoon raar. Maar als je in Amerika bent en een caissière zegt: *Hey, honey, how's your day?* dan accepteer je het ineens wel en lul je gewoon mee. Bijna schizofreen is dat.”

Wat heeft werken met Jennings voor jou betekend?

“Hij woonde deels in Nashville, deels in Phoenix en hij was het die mij de bevestiging gaf dat ik het waard ben om te blijven strijden.

Dat ik voldoende talent bezit om het te kunnen. Het is mooi dat een held je dat kan laten voelen, waardoor de hoop levend blijft. Die erkenning, en het feit dat hij je ziet staan, kan in kleine dingen zitten. Dat is ontzettend belangrijk. Je weet nooit wat het met mensen kan doen. Ik ga mezelf hier niet de grote inspirator noemen, maar ook ik heb fans die na een show weleens om een knuffel vragen en die krijgen ze dan ook. Heb ik daar altijd zin in? Nee, zeker niet. Maar je weet dat hij of zij het misschien moeilijk heeft en een klein beetje kracht haalt uit hetgeen jij voor die persoon kan betekenen. Dan is zo'n knuffel of een praatje toch een kleine moeite?”

Kun je goed naar je eigen muziek luisteren?

“Nee. Ik krijg dan altijd een soort vakantiefilmpje-gevoel. Mezelf beoordelen of daar überhaupt iets bij voelen, tja, lastig. Ernaar luisteren is al helemaal verschrikkelijk. Het zou toch raar zijn als ik kippenvel van mezelf krijg? Kom op! Ik kan horen of iets vals is of dat het een beetje flowt in de muziek, maar laat een ander asjeblijft maar vertellen of de vocal take goed was. Hoe moet ik iets van mijn eigen nummers vinden? Ik verras mezelf niet.”

Je kunt horen wat je met een liedje bedoeld hebt...

“Dat doe ik al op het moment dat ik het inzing. Dus daar geef ik mijn bedoeling mee. Tijdens het

opnemen van mijn laatste plaat stelde mijn producer me voor om eens wat minder te zingen. Dat vond ik raar. Ik ben toch de zanger? Hij zei: *Het is gewoon zoveel. Je vuurt alleen maar af. Het is zoveel vocaal geweld, dat je de luisteraar bijna geen kans geeft om even te ontspannen.* Dat vond ik best een interessante analyse van wat ik

aan het doen ben. Dat had nog nooit iemand tegen me gezegd. Het is misschien ook een onderdeel van mijn karakter. Ik wil gezien en gehoord worden, maar *kill your darlings* is een belangrijk onderdeel van het proces.”

Je grijpt je show ook aan om bestaande nummers in een

nieuw jasje te steken, zoals Allemaal Beestjes van Ronnie en The Ronnies.

“Ik maakte er een rockliedje van. Dat heeft er altijd al in verborgen gezeten. Het was het lied dat ons thuis in twee kampen verdeelde. Ma haatte dat liedje, maar pa had het in zijn collectie ‘vieze en foute liedjes’ opgenomen. Die lagen

allemaal in het schuurtje en als hij er niet was, dan dook ik daar in.”

Zelf weleens beetje gezien na drank- of drugsgebruik?

“Och, zoveel man. Ik heb de muren zien golven en de televisie zien uittrekken tot een soort gigantisch breedbeeld. Ik heb in het Apeldoornse bos gestaan en was er van →

overtuigd dat ik de zee zag. En het kwam allemaal uit mijn hoofd. Dat weet ik. Het zal wel een beetje van mezelf en een beetje van Maggie - mag niet - zijn geweest, haha.”

Je zegt niet te begrijpen waar je rock 'n roll-imago vandaan komt.

“En ook weer wel. Wat de meeste mensen niet begrijpen of niet willen geloven, is dat de laatste keer dat ik helemaal naar de tering lag van de snuif, ergens in 2008 was. Dat was het moment dat ik doorbrak in mijn carrière. Ik zat toen met een teringbak aan schulden die ik moest oplossen via met saneringsproject dat vrienden

voor mij hadden opgetuigd en daarna kon mijn carrière pas van start gaan. Dat was ook het moment dat ik tegen mezelf zei: genoeg is genoeg. Ik stopte direct en heb nooit meer een snuif genomen. Drinken doe ik amper. Een drankje, een neutje en avonden dat ik een goede fles wijn opzuip, komen maar weinig voor. Oké, ik rook soms een joint, maar daar functioneer ik prima onder. Ik kan alles nog.”

En toch...

“En toch blijft dat rock 'n roll-imago aan mij kleven omdat het door anderen ook wel een beetje zo wordt neergezet. Hoe vaak zie ik

niet ergens een of andere kop boven een artikel voorbij komen met ‘Waylon haalt uit’ of ‘Waylon is woedend’. Alsof ik een of andere gek ben die alleen maar om zich heen aan het slaan en schreeuwen is. Ik ga daar niets tegen doen, want dat is nu eenmaal hoe het werkt. Als mensen daadwerkelijk willen geloven dat ik een losgeslagen projectiel ben, dan ga ik niet eens moeite doen om hun ongelijk te bewijzen. Dan moet ik de hele dag bij iedereen gaan liggen slijmen en de meest perfecte boy acteren. Ik ben echter ook een mens van vlees en bloed met zijn irritaties en geluismomenten.”

Humberto Tan is nooit op vragen over zijn affaire ingegaan.

Waarom reageer je wel op verhalen over die van jou?

“Humberto is de enige bekende Nederlander in dat gezin en wij zijn als koppel bekend. Wanneer dingen met zo'n heftigheid naar

buiten worden gebracht als bij ons het geval was, dan vind ik het raar om op zo'n moment mijn mond te houden. Het enige wat ik daar toen op wilde zeggen was: oké, ik weet dat ik een klootzak ben geweest, maar ik heb iets op te lossen met Bibi. Punt. Ik had daarbij alleen niet het woord ‘demonen’ moeten gebruiken. Daar ging het fout.”

Zit je daar nog mee?

“Niet meer. Dat ik op mijn flicker heb gekregen is geheel terecht, maar dat hoofdstuk hebben we afgesloten. Ik heb te dealen met de mensen die voor mij belangrijk zijn en niet met de rest van de wereld die niet ziet hoe het hier thuis aan toegaat. Het gezegde van de mug en de olifant is natuurlijk al snel interessant over mensen die een leven leiden wat tot de verbeelding spreekt. Sommigen denken dat we hier de hele dag kaviaar zitten te vreten en de meest gekke party's afgaan. Nou, niets is minder waar. Gisteren was het gewoon rode kool met aardappeltjes en een kipfiletje en vanavond moet ik het zelf uitzoeken, omdat Bibi een avondje met haar oma op stap gaat.”

We kennen je als een man met het hart op de tong. Recht door zee.

“Ik hou daar wel van, mits het op een nette manier gebeurt. In Nederland worden publieke figuren vaak tof gevonden omdat ze ‘tenminste zeggen wat ze denken’. Maar maakt dat iemand tof? Dat ie zegt wat ie denkt? Je kunt toch ook je mening uiten maar daar een bepaalde vorm aangeven waardoor het net even iets vriendelijker of zachter aankomt? Dat

is toch ook oké? Aan dat soort fatsoensnormen probeer ik mij te houden. Ik ben weleens fucking pissig, maar ik schoffeer niemand. Ik ga netjes met mensen om, ben een goede vriend in dit leven en - die speld ik mezelf dan maar even op - volgens mij ook een ongelooflijk leuke vader.”

Wie zijn, naast Jennings, jouw helden?

“Op mijn twaalfde zat ik op de achterbank bij mijn ouders in hun Opel Kadett en kreeg tranen in mijn ogen bij *Vanmorgen vloog ze nog* van Robert Long. Ik heb altijd makkelijk kunnen janken. Ik ben vrij emotioneel geladen. Iemand zei me dat mijn navelchakra altijd openstaat. Daar moest ik dan weer om lachen. Het zullen mijn gypsy roots zijn. Rob de Nijs is nog zo'n held. Toen ik hem voor het eerst aan de telefoon kreeg, wilde ik daarna meteen m'n moeder bellen om dat te vertellen. Zo trots was ik. Ma had met mij een ADHD-kind, dat ze enkel rustig kreeg door me op een kussentje naast de platenspeler en een grote koptelefoon op m'n hoofd muziek te laten luisteren.”

Waarom belde Rob de Nijs jou?

“Hij vroeg me om te komen optreden tijdens zijn afscheidconcert, vorig jaar zomer in de Ziggo Dome. Ik wist niet wat ik hoorde en kon het ook maar moeilijk geloven. Ik deed daar *Het werd zomer* en dat maakte indruk. Ik heb mezelf voorgenomen om, waar ik ook ga komen in dit leven en met wie dat dan ook is, ik altijd de allergrootsten zal vieren. Dus ook Rob, een held die ik een klein beetje heb mogen meehelpen uitzwaaien.” ←

‘Ik ben vrij emotioneel geladen en heb altijd makkelijk kunnen janken. Iemand zei me dat mijn navel-chakra altijd openstaat. Daar moest ik dan weer om lachen’